

κες, όστις, ειδωποιθηθείς περί τής προσχοδής άφιξεως του νεαρού κληρυνόμου τών Χινδοαίλ, έμελλε να τεθή εις τήν διάθεσιν του, όσον καιρόν εστάθμουν εκεί τό πλοϊόν.

Ο Χάρρης Μάρκελ δέν ήθελε να εισέλθη τήν νύκτα εις τόν λιμένα. Δι' αυτό, όταν Ισορρόπησε τό ρεύμα τής παλιρροίας, και πριν άρχισή να γίνη αιόθητή ή άμπωτις, έπήγε και ήγκυροβόλησεν εις ένα όρμησκον, διά να μη παρυσυθής εις τό ανοικτά. Όταν έζημέρωσεν, είδεν ότι έπρεπε να περιμένη μερικώς όπρος πριν σηκώση τήν άγκυραν.

Ο άνεμος είχε πείση μετά τών μεσάνυχτα και θα εξανάπτινεν από τώ δυτικά, όταν ό ήλιος εφθασε μερικώς βαθμώς ύψηλότερα από τόν όρίζοντα.

Μολαταύτα, από τήν αύγήν, ό Ρογγήρος Χινδοαίλ, πρώτος, ό κ. Πάττερσων, τελευταίος, και όλοι οι άλλοι είχαν αναβή εις τό κάιστρο, διότι αναπνεύσων άέρα δροσερώτερον από τών άέρα τών θαλαμίσκων. Έσπευσαν να θαυμάσουν με τό φώς τής ημέρας τήν παρλιαάν εκείνην, τήν όποιαν είχαν διακρίνη με τό έσπερινόν σιόφωσ.

Και ήρχισαν πλέον τήν συζήτησιν διά τήν ιστορίαν τής νήσου, ή όποιαν, άνακαλυφθείσα υπό του Χριστοφώρου Κολόμβου, ήλλαξεν επινειλημένως κυρίως, καθ' όλον δέ τόν δεκάτον όγδοον αιώνα και τός άρχάς του δεκάτου ένατου. άλλο δέν έκαμνε παρά να καταδιβάη τήν γαλλικήν σημαίαν διά να ύψώνη τήν άγγλικήν, και τανάπαλιν.

— Όταν διερχήθη ή ειρήνη τής Αμείνης, τώ 1803, είπεν ό Ρογγήρος Χινδοαίλ, ή Αγία Λουκία απέδθη εις τήν Αγγλίαν, και, τήν φοράν αυτήν, όριστικώς βέβαια...

— Ω! όριστικώς! άνέκραξεν ό Τωνης Ρενώ, ενώ έκαμνε μίαν περιφρονητικήν γυροβολίαν.

— Βεβαίως, Τωνή, άπήνησεν ό Χινδοαίλ, ό όποιος είχεν εξαφθη και ή θέλησε να βάλη εις τήν άπάντησιν του όσον τό δυνατόν περισσοτέραν ειρωνείαν, μήπως έχεις διάθεσιν να τήν άνακτήσης μινωχός σου;

— Καί γιατί όχι;... απήνησεν ό Τωνης Ρενώ, καμαρόνων ως μεγάλος κατακτητής.

Η συζήτησις έκινδύνευε να παρεκτραπή, και δι' αυτό έσπευσε να παρεμβή ό κ. Πάττερσων, όπισμένως με αρχαία έλληνικά και λατινικά ρητά περί τών αγαθών τής ειρήνης και τών δεινών του πολέμου.

— « Χαλέποι γάρ πόλεμοι αδελφών! » λέγει ό Αριστοτέλης, — και τί άλλο είσθ: σ'ις παρά αδελφοί, τένα μιάς και τής αυτης ποτινίας μητρός, τής Παιδείας! — είπε.

— Φυσικά... αφού λέγεται Παι-

δεία, έχει τόσα πολλά παιδιά! άνέκραξεν ό Τωνης Ρε ώ.

Και με τήν άπροδόκητον αυτήν άπάντησιν, όλη ή συντροφιά έσκασε στα γέλια, ενώ ό Μέντωρ εκάλυπτε τό πρόσωπον ες ίερās φρίκης διό τό άσεβείς λογοπαίγνιον.

Τέλος πάντων, ή έξις έτελείωσε με συμφιλίωσιν και συνθήκην ειρήνης, καθ' ήν συνωμολογήθη μεταξύ τών δύο έθνών ότι ό Τωνης Ρενώ δέν θα εκτινε κομμίαν απόπειραν διά τ' άποσπάση τήν Αγίαν Λουκίαν από τήν άγγλικήν κυριαρχίαν...

Όλίγον μετά τός έννέα, έπνευσεν ό άνεμος, έρχόμενος από τήν ανοικτήν θάλασσαν, ως είχεν έλπίση ό Χάρρης Μάρκελ. Ο «Γοργός» άμέσως παρεσιεύσθη προς άπασιν. Μόλις ανεσπασθη και έμωχαλίσθη ή άγκυρα, τό τρίστον, με ανοικτά τό πανιά τής γάμπις, του τρίγκου και τής μπούμπας, έβαλε πλήρη διό να εξέλθη από τό ακυροβόλιόν του και να παρακάμψη τό έν από τό δύο άκρωτήρια, τά όποια κλείουν τόν λιμένα τής πόλεως Κατρί.

Ό λιμήν ούτως, φέρων τό έννομα Καρεναζ (Νεωλεκίον), είνε εις εκ τών καλλιτέρων του Αντιλιανού πελάγους. Έντεύθεν εξήγεται ή έπιμονή τής Αγγλίας και τής Γαλλίας, αυτές άνεκαθεν διημισηθήσαν τήν κατοχήν του. Από τήν εποχήν εκείνην έσπευδεται ή κατασκευή τών προκυμαίων, τών αποβιχρών και τών νεωλεσιών, προς πλήρωσιν όλων τών αναγκών τής ναυτιλιας. Δέν υπάρχει άμφισβησία ότι μέγα είνε τό μέλλον του λιμένος εκείνου διότι εις αυτόν κυρίως πηγαίνουν και άνθρικήσιν τά άτμόπλοια από τās μεγάλας γαινοθρακαποθήκας του, όπου διαρκώς έκφορτίωνον άνθρακοφόρα σκάφη ες Αγγλίαν.

Βεβαίως ό Ρογγήρος Χινδοαίλ θα ήτο εύτυχής αν ή σταθμισεις εις τήν νήσόν του παρετεινετο μερικώς ήμέρας περισσοτέρον. Ηθελε να δείξη όλας άνεξαρτίως τās καλλονάς τής εις τούς μαθητάς του. Αλλά τό δρομολόγιον μόνον τρεις ήμέρας άφείρονεν εις αυτήν, και έπρεπε να τό ακολουθήσουν πιστώδεις.

Αφού έποντίσθη ή άγκυρα εις τό Νεωλεσιόν, κατά τής δέκα τό πρωί, οι ταξιδιωτάι μας απεδόθησαν εις τήν ξηράν. Η πόλις τοίς εφάνη καθαρά, περιποιημένη, με εύρυχώρους πλατείας, με δρόμους πλατυτάτους, με σκιερές δενδροφυτείας, αι όποια είνε τόσον εύργετικά υπό τό κυστικώτατον εκείνο κλίμα τών Αντιλλών. Εις τήν άποβίθραν τούς ύπεδέχθη ό διευθυντής των κτημάτων τής οικουγενείας Χινδοαίλ, ό κ. Έδουάρδος Φώλκας, όστις έμελλε να χρησιμεύση ως όδηγός των εις τās εκδρομάς ανά τās εξοχάς τής νήσου.

Η παλαιά κατοικία τής οικουγενείας Χινδοαίλ, έπρου έμενον ό κ. Φώλκας, ήτο και μεγάλη και έφωτισμένη με όλα τώ χρωιώδη. Έκειτό δέν τό άκρον τής πόλεως, και ήδύνατο εκεί να καταλύσουν οι επίβαται του «Γοργου» χωρίς καμμίαν στενοχωρίαν. Ο Ρογγήρος έπρότεινε λοιπόν να έγκατασταθεών εκεί, όσες ήμέρας έμελλον να μείνουν εις τήν νήσον. Οα είχε καθένας τό δωμάτιόν του, και ό κ. Πάττερσων τό ωραιότερον από όλα. Έννοείται ότι θα έτρωγαν εις τήν μεγάλην τραπεζαρίαν, και αι άμαξαι του κτήματος θα ήσαν εις τήν διάθεσιν των.

Η πρότασις του Ρογγήρου Χινδοαίλ έγινε δεκτή μετά χαράς, υπό τών συμβαθητιών του, διότι μ' όλην τήν φυλετικήν του ψυχρότητα και ύπεροψίαν, ό νεκρός εκείνος Αγγλος ήτο πολύ καλόκαρδος και ύποχρεωτικός.

Από τήν πρώτην ήμέραν ήρχισαν αι εκδρομαί εις τās φυτείας και τά θαυμασια δάση τής νήσου, τά όποια καλύπτουν τά τέσσαρα πέμπτα τεύλαχιστον τής όλικής έπιφανείας τής, και τήν καθιστώσιν ύγιεινοτάτην. Οι περιηγητάι μας έπισκέφθησαν τούς γηλόρους όπου κείνται οι στρατώνες και τό σανατόριον τής νήσου, και κατόπιν, εις τό κέντρον αυτής, τούς κρατήρας, οι όποιοι εκοιμώντο τότε, αλλά δέν ήτο παράδοξον να άφηνισθεών, όπως άφηνίσθησαν, μετά τινα έτη, διότι τά ύδρα των παρακειμένων έλών διατηρούνται διαρκώς εις αναδρασμόν.

Τήν έσπεραν εκείνην, όταν έπίστρεψαν εις τόν κήπον του κτήματος, ό Ρογγήρος Χινδοαίλ είπε προς τόν κ. Πάττερσων:

— Εσφρέτε είνε και εδω τριγωνοκέφαλοι όφεις, όπως εις τήν Μαρτινικήν. Είνε έπιφρόδοι, και δι' αυτό πρέπει να χωμα τόν νου μας.

— Ω! εγώ δέν τους φοβούμαι πλέον! είπεν ό κ. Πάττερσων λαμβάνων ήρωϊκώτατην στάσιν: θα βάλω μάστιγα να τρυχεύσουν τόν ιδιόκόν μου, πριν φύγωμεν από εδω.

— Οχ! κάμπε λαμπρά! απήνησεν ό Τωνης Ρενώ, ό όποιος είδε κ' επήθε να κρατήση τά γέλια.

Δι' αυτό, τήν έπιούσαν ό κ. Φώλκας διέταξε να μεταφέρουν τό φοβερόν έρπετόν εις τό εργαστήριον ενός ταριχευτού τής πόλεως, εις τόν όποιον ό Τωνης Ρενώ εξήγησεν Ιδιαίτερως περιτίνος έπρόκειτο. Τό φείδι ήτο και πρκα ήτο ταριχευμένον και παραγεμισμένον με άχυρα, επί έτη πολλά... Ο ταριχευτής, τήν παραμονήν του απόπλου, έμελλε να τό ξαναφέρη, όπως ήτο και εύρίσκειτο, εις τό πλοϊόν.

(«Επειτα συνέχεια») Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΦΥΓΝΟΣ

— Έλα, Πέτρο, έλα γρήγορα να δής ένα ζώο, που μοιάζει σαν βάτρυχος, κυτρομαύρο, ένα πολύ άσχημο ζώο!

— είπεν ό Παυλάκης στον Πετράκη.

— Έλα να τό σκοτώσωμε...

Ο Παύλος άρπάζει ένα μπαστούν και ό αδελφός του ένα παληοκάνατο, και τρέχουν στο κακόμοιρο τό ζώο, διά να τό βασχνίσουν.

Εκείνην τήν στιγμήν, να ένας γάιδρος, που έρχεται φορτωμένος τόσο, ωστε γονατίζει από τό βάρος, και παρ' όλίγο να πατήση με τό πόδι του τόν φϋνον. Σταματά όμως ό γάιδρος και λοξεύει τόν δρόμον του, διά να μήν τον κόμη λυώμα με τά πόδια του.

Λέγει τότε ό Παυλάκης στον αδελφό του να πετάξη, κάτω τ' άρματά του:

— Αχ! αδελφάκι μου, τί ήθέλαμε να κάνωμε! Ο γάιδρος δέν ήτανε τόσο κακός σαν κ' εμάς!

(Κατά τόν Βίκτωρα Ουγκώ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Αγαπητοί μου,

ΣΩΣ θά εύχαριστήθητε, αν σας διηγηθώ σήμερα ένα πικραμύθι. Η κυρά-Μάρθη μου έδωσε τήν άδειαν. Έπειτα τό πικραμύθι μου θα είνε σύντομον, δέν θα έχη τέλος, και θα διακόπτεται από τās πλέον άπροόπτους παρατηρήσεις... Θέλετε; Η Μπεμπέκα μου τούλάχιστο, — διά τήν όποιαν και συνετέθη ένα μεσημέρι, εις τό κρεβάτι, εκ του προχείρου, με σκοπόν να τήν αποκομίση, — τό θέλει πολύ, και κάθε φοράν που τήν πέρνω κοντά μου, μου λέγει:

— Πικραμύθι, σέλω να μου πής τό πικραμύθι... τήν πεταλούδα.

— Αμα θέλει ή Μπεμπέκα, θ' ελεγει, και εγώ, θέλωντας και μή, αρχίζω:

— Μια φορά κ' έναν καιρό ήταν μια ωραία πεταλούδα...

— Μεγάλη πεταλούδα! διακόπτει ή Μπεμπέκα' μική εν ήτανε!

— Ε, ός είνε... μεγάλη πεταλούδα, με φτερά κόκκινα και χρυσά.

— Μεγάλα φτερά! μικά εν ήτανε!

— Βέβαι, αφού ήταν μεγάλη, και τά φτερά τής ήταν μεγάλα. Λοιπόν, αυτή ή ωραία και μεγάλη πεταλούδα,

με τά κόκκινα και χρυσά φτερά, είδε ένα λουλούδι: κίτρινο...

— Κόκκινο! διακόπτει ή Μπεμπέκα' κίτρινο εν είνε καλό...

— Οχι, τό λουλουδι ήταν κίτρινο.

— Έσέλω (δέν θέλω) κίτρινο... θα κλαίω...

— Καλά, καλά, μήν κλάψης... τό λουλουδι ήταν κόκκινο. Και ή πεταλούδα εκάθησε επάνω για να τό μυρίση.

— Εμύριζε ωραία... όχι κακά!

— Οχι κακά, εμύριζε ωραία. Εκεί λοιπόν που έμύριζε ή πεταλούδα, να και περνα μια γάτα...

— Μικρούλα γατίτσα! διακόπτει με χαϊδευτικό χαμόγελο ή Μπεμπέκα. Μεγάλη εν ήτανε!

Αλλ' αυτό δέν μου άρέσει. Η γάτα είνε κακή, ή γάτα πρόκειται να χάψη τήν πεταλούδα, και δέν ταιριάζει καθόλου να είνε γάτα μικρούλα. Πρέπει εξαπαντος να είνε γάτα μεγάλη και άγρια.

— Α, θά τω χαλάσωμε με τήν κυρία Μπεμπέκα...

— Οχι, τής λέγω, ή γάτα ήταν μεγάλη...

— Εν ήτανε μεγάλη... μική γατίτσα, σου λέω...

— Μεγάλη!

— Μική!... εσέλω μεγάλη!... μεγάλη εν είνε καλή.

— Καί ποιός σου είπε πως ήταν καλή; Ίσα-ίσα που ήταν κακή και μεγάλη!

— Μική και καλή!... εσέλω μεγάλη και κακή! Θα κλαίω...

— Έ, για να σου πώ. Μήν είσαι κακό κορίτσι. Να μείνεις να σου πώ τό παραμύθι: όπως τό ξέρω. Σώπη και άκουε. Αιτιών... ή πεταλούδα εμύριζε τό λουλουδι κ' εκεί που τό έμύριζε να και περνα από κοντά τής μια γάτα μεγάλη...

— Μικήηηη!... Μεγάλη εν ήτανε... χί, χί, χί...

Και ή Μπεμπέκα βάζει τά κλάμματα. Μα μ' ένα παρκάπον, που νομίζεις ότι τής συμβαίνει τό μεγαλύτερον δυστύχημα του κόσμου. Να τα μας!

Επιμένω, καλοπινώ, θυμόνω, άγριεύω, εξηγώ, παρακαλώ, — τίποτε! Η Μπεμπέκα ούτε νάκούση μεγάλη γάτα... Αντίο ωραίο πικραμύθι! Η πρέπει να τό άφίσω, ή πρέπει να τό πικραμώρωσω, να τό χαλάσω κατά τά γούστα τής Μπεμπέκας. Και βέβαια! ή μικρούλα και ήμερη γατίτσα πως εμπορεί να κάμη τό κακόν; Το μωχθηρόν πρόσωπον του πικραμυθίου μου πως θα τό παίξη ένα πλάσμα άκακον και άθών; Και έπειτα τί γίνονται αι άναλογίαι; Ταιριάζει πεταλούδα μεγάλη και γάτα μικρή; Διό τό καλλιτεχνικών τής συνθέσεως, ή πετα-

λούδα έπρεπε να είνε μικρή, και ή γάτα μεγάλη. Και μάστιγα άκόμη περισσοτέρον, επειδή εξ αρχής εδύχθηκα να κάμη τήν πεταλούδα μεγάλη. Α, όχι, δέν θα εξακολουθήσω...

Αλλ' ή Μπεμπέκα κλαίει. Θέλει τό παρκάμυθι τής, και τό θέλει όπως τό έννοεί αυτή. Τι γά κάμη; Μ' ένα στενυγκμόν θυσιάζω τήν καλλιτεχνίαν μου, και εξακολουθώ:

— Η γάτα, άχ! ήταν μεγάλη...

Να μή σας τά πολυλογώ, ή γάτα τρώγει τά φτερά τής πεταλούδας. Μια κλη Νεράιδα περνα εκείνη τήν ώρα, διώχνει τήν κακή γάτα και σώζει από τά νύχια τής τήν πεταλούδα. Αλλά ή πεταλούδα κλαίει... Τής έραγγω τα φτερά τής και δέν μπορεί να πεταξη... Η Νεράιδα τήν παρηγορεί και τής υπόσχηται ότι θα τής χαρίση άλλα φτερά. Πραγματικώς, τήν έγγίθει με τό μαγικό της ραβδί...

— Οχι! όχι! φωνάζει έξφρα η Μπεμπέκα' τής έβαλε λα... λα... λα νο λ ι να!

Όταν τήν γοητοσυνίζη ή τήν δαγκάνη ή γατίτσα τής, ή Μπεμπέκα είνε συνειθισμένη να τήν αλείφουν με λανολίνα. Και φυσικά, αφού ή γάτα εφάγε τά φτερά τής πεταλούδας, ή Νεράιδα έπρεπε να τής βάλη λανολίνα.

Φντασθήτε όμως τί πεζότης! Μια Νεράιδα με μαγικό ραβδί, να μεταχειρίζεται άλοιφές και γιατρικά, σαν να ήταν γιαγιά! Α, μα εις αυτό θα επιμείνω. Το κάτω-κάτω μια γατίτσα μικρή μπορεί να φάγη μια μεγάλη πεταλούδα: αλλά μια Νεράιδα να γιαντρέύη με λανολίνες, αυτό δέν άκούσθηκε ποτέ!

Και αρχίζει ό καουγας, και αρχίζουν τά κλάμματα. Τ' είχες Γιάννη, τ' είχα πάντα.

Ε, θα το πιστεύσετε;

Υποχωρώ και πάλιν — με δύο στενυγκμούς: Αχ! άχ! Η Νεράιδα αλείφει τή ράχη τής πεταλούδας — φρίκη! — με λανολίνα, και στή θέσι των πρώτων φτερών φυτρώνουν δύο άλλα καινούργια και ωραία, και ή πεταλούδα πεναστρόν ουρανό.

Ακόμη με α φιλονεικώ διό τό χρωμα των καινούργιων φτερών. Εγώ τα θέλω γαλάζια σαν τόν ουρανό ή Μπεμπέκα τά θέλει πάλιν κόκκινα. Μα γίνεται αυτό, ός παρακαλώ; Κόκκινα τά πρώτα, κόκκινα και τά δευτερα; Μα δέν υπάρχει άλλο χρώμα στον κόσμο; Οχι!

Και από τή φούρα μου τελειώνω τό παραμύθι, ενώ δέν έτελείωτεν ακόμη. Είχα σκοπό να τό εξακολουθήσω, δια να πώ πως έτιμωρήθη ή κακή γάτα. Αλλ' ό;ου ή Μπεμπέκα είνε τίττοια, κ' εγώ παύω.

— Έτελείωσε! Τώρα κοιμήσου!

Την ιστορίαν αυτήν δέν σας τήν είπα μόνον διά νά γελάσετε. Έχει τὸ συμπέρασμα της καὶ αὐτὴ, — ἔχει ἕνα διδακτικὸν ἐπιμύθιον. Ἀλλὰ δέν σας το λέγω. Τὸ ἀφίνω νά το εὑρετε μόνον σας. Καὶ θὰ μ'εὐχαριστήση πολὺ ὅποιος τὸ εἶρη καὶ μου το γράψῃ.

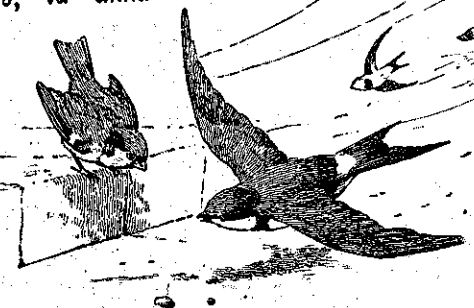
Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΧΑΛΑΝΑ

Πολὺ ἀπογοητευμένος καὶ ἀρκετὰ ἀνήσυχος, ἐπέταξε πάλιν ὁ καϊμένος ὁ Σπουργιτάκης, ἀλλὰ μὲ ὄχι τόσην ὄρεξιν, ὅσην εἶχε προηγήτερα. Ὀλίγο ἔλειψε νά τον πάρουν τὰ κλάμματα, διότι ἔβλεπε ὅτι οἱ συγγενεῖς του, τὰ ἄλλα

• Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία... •

σπουργιτάκια, τὸν ἐθεωροῦσαν ξένον. Ἡ καλοπέρασι μέσα στὰ πλούτη καὶ τὰ χάδια, ποῦ εἶχε περάσῃ αὐτὸς τόσον καιρὸν, ἔκαμε τοὺς ἄλλους νά μὴν τον ἀναγνωρίζουν ὡς τέκνον τῆς οἰκογενείας των!

Ποῦ νά πάγῃ τώρα ποῦ τον ἐδιωχναν οἱ συγγενεῖς του;... Τὸ ἀδιάκοπον ρεῦμα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀμαξῶν, ποῦ ἐπερνοῦσαν κάτω στοὺς δρόμους, ἄρχιτε νά τον τρομάζῃ δέν ἦταν συνηθισμένος νά πετᾷ τόσον ὑψηλὰ στὸν ἀέρα, καὶ ἄρχισε νά ζαλιέται... Σημειώσατε ὅτι τόσον ἐπεινοῦσε, ὥστε δέν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν πείνᾶ του!

Ὁ οὐρανὸς, ποῦ ἦταν πρῶτα τόσο καθαρὸς καὶ γαλανός, σιγά-σιγά ἐμαύριζε. Κάτι σύννεφα κατάμαυρα, σὰν μεγάλα κουρέλια ἀπὸ μαῦρον πανί, ἐπετοῦσαν καὶ ἀνέβαιναν ἀπὸ μακρὰ, — καὶ ὁ ἥλιος, καθὼς ἐκατέβαινε νά βασιλέψῃ πέρα, μακρύτερα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τὰ ἐχρῦτόνε ὀλίγυρα μὲ ὠρχα σχέδια...

Κ' ἐφουσῶσε ἕνας ἀέρας! Καὶ ἦταν μία σκόνῃ!... Παναγία μου! Ὁ Σπουργιτάκης εἶδε μίᾳ χελιδνᾶ,

ποῦ ἐπετοῦσε χαμηλὰ καὶ πολὺ βιαστικῇ, κ' ἐσφύριζε σὰν σιδηρόδρομος, ἐν ὧ κατόπι τοῖς ἐπετοῦσαν ἄλλα χελιδνάκινα, καὶ φύλλα, καὶ χαρτάκια ἀνακατεμένα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία... τί συμβαίνει; ἐρωτᾷ ὁ Σπουργιτάκης μας.

— Συμβαίνει... ὅτι θὰ πιάσῃ σὲ λίγο βροχὴ καὶ μπόρα! Τρέξε γρήγορα νά τρυπώσῃς στὴ φωλιά σου! — τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη χωρὶς νά σταματήσῃ μὲ λαχναρισμένη φωνή.

Στὴ φωλιά του;... Καὶ ποῦ νά την εὑρῇ;... Τὸν ἐπίασε μίᾳ τέτοια τρομάρα, ὥστε, χωρὶς νά το θέλῃ, ἔβαλε μίᾳ φωνῇ:

— Ἄχ! μαμιά μου...

Ἐρώναξε τὴ μητέρα του, τὴν γλυκειά του μητερούλα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια, — τὴν θετήν του μητέρα — διότι δέν ἐ-

θυμότανε νά εἶχε καὶ ἄλλην.

Ἀλλὰ ποῦ νά την εὑρῇ τώρα; Ποῦ νά τον ἀκούσῃ αὐτὴ διὰ νά τρέξῃ νά τον πάρῃ;

Ἄ, κύριε Σπουργιτάκη! τί ἀνόγητα ποῦ ἔκαμες νά φύγῃς.

(Ἐπειτα συνέχισα)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΥΡΙΟΝ!

Ὁ μὲλλον εἶνε ὁ ἀγαπημένος χρόνος τῶν περισσοτέρων παιδιῶν, καὶ συνοδεύεται συνήθως μὲ τὸ αὐριον.

— Αὐριον θὰ κάμω τοῦτο! αὐριον θὰ κάμω ἐκεῖνο!

Ἐρχεται τὸ αὐριον, καὶ λέγουν πάλιν αὐριον καὶ καταντᾷ ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης νά μὴν ἐρχεται ποτέ. Καὶ ὅμως δέν θάριναν τίποτε δι' αὐριον, ἂν ἐγνωρίζαν τὴν ιστορίαν τοῦ χωρικοῦ καὶ τοῦ δικηγόρου. Ὁ δὲ τὴν διηγηθῶ τώρα ἀμέσως, καὶ ὄχι αὐριον.

Ἐπῆγε μίαν φορὰν εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς σοφοῦ δικηγόρου ἑνὸς χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχαϊρέτησε ταπεινότητα καὶ εἶπε: — Ἐρχομαι, κύριε δικηγόρε, νά μου δώσῃς μίᾳ συμβουλῇ.

— Ἐχεις δίκην μὲ κανένα; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος.

— Ὄχι, δόξα νάχῃ ὁ Θεός.

— Φοβάται μήπως σὲ πάγῃ κανένα στὰ δικαστήρια;

— Ὄχι, μὲ ὄλους στὸ χωριὸ τὰ περὶ πολὺ καλά.

— Θαυμάσιζ. Μήπως πρόκειται νά παντρευθῆς καὶ θέλεις νά μάθῃς πῶς γίνεται τὸ προκοσμίμων;

— Εἶμαι παντρεμμένος, καὶ τὸ προκοσμίμων μου εἶνε ν' ἀγαπᾷ τὴ γυναῖκά μου καὶ νά φροντίζω γιὰ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μας.

— Ἐξοχα. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θέλεις νά κάμῃς τὴν διαθήκην σου, ἴσως;...

— Εἶμαι, δόξα σοι ὁ Θεός, πολὺ καλά, καὶ ὅτι ἔχω θά το πάρουν τὰ παιδιά μου, ἅμα ἔλθῃ ὁ καιρὸς μου νά πεθάνω.

— Μὰ τότε, τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ;

— Θέλω μίᾳ συμβουλῇ.

— Μὰ, τί εἶδους συμβουλῇ, ἀφοῦ δέν ἔχεις οὔτε δίκην, οὔτε διαθήκην νά κάμῃς; Ἐξηγήσου, σὲ παρακαλῶ.

— Τοῦ λόγου σου, κύριε, εἶσαι μέγαλος δικηγόρος; δίνεις σ' ὄλον τὸν κόσμον συμβουλές. Θέλω λοιπὸν κ' ἐγὼ μίᾳ συμβουλῇ, καὶ μάλιστα ἐγγράφως... γιὰτί μπορεῖ νά μου χρειασθῇ σὲ μίᾳ ὥρᾳ ἀνάγκης.

— Καί τῃν θέλεις ἀπὸ τώρα;

— Τώρα ἀμέσως.

— Χωρὶς νά ξεύρῃς σὲ τί μπορεῖ νά σου χρειασθῇ;

— Χωρὶς νά ξεύρω...

Ὁ δικηγόρος ἄρχισε τὰ γέλια. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ὁ χωρικός δέν ἐχωράτευεν, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά του ἐζητοῦσε τὴν γραπτὴν συμβουλῇν, ἐπῆρε μίαν κόλλαν χαρτί, ἔγραψε ἐπάνω δύο γραμμές, τὴν ἐκλείσε εἰς ἕνα φακέλλον, καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀπροσδόκητον πελάτην.

Ὁ χωρικός ἐνθουσιασμένος, ἔβγαλε ἕνα τάλληρο, ἐπλήρωσε τὸν δικηγόρον διὰ τὸν κόπον του, καὶ ἐπῆγε καταχαρούμενος εἰς τὸ χωριὸ του.

— Γυναίκα! — ἐφώναξε, μόλις ἐπάτησε τὸ κατῶρλι τοῦ σπιτιοῦ, — ἔκαμα σήμερα μίᾳ περιφημῇ δουλειᾷ. Ἐδῶσα ἕνα τάλληρο, καὶ ἀγόρασα μίᾳ συμβουλῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο δικηγόρο...

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸν φακέλλον, τὸν ἀνοίξε μὲ πολλὴν προσοχὴν, καὶ ἐδιάβασε τὰ ἐξῆς:

« Μὴν ἀφίνῃς ποτέ δι' αὐριον αὐτό που μπορεῖς νά κάμῃς σήμερα. »

— Κ' ἐπλήρωσε γι' αὐτὴ τὴν ἀνοησία ἕνα τάλληρο;... κρίμα τὸ τάλληρο! ἄρχιτε νά μουρμουρίζῃ ἡ γυναῖκα.

— Τί; δέν σ' ἀρέσει; ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Ἐμένα, μοῦ φαίνεται πολὺ καλὴ ἡ συμβουλῇ, καὶ θὰ τὴν βάλω κι' ἔλας εἰς ἐνέργειαν... Ὁ θερισμένος σκνὸς ἐξεράθηκε ἀρκετὰ ἐλογάριαζα νά τον φέρω αὐριον στὴν ἀποθήκην, ἀλλὰ τώρα, ἀποράσισα νά τον φέρω ἀπόψε.

Εἶπε κ' ἔτρεψε νά φωνάζῃ τοὺς ἐργάτας του.

— Ἄ! παιδιά! πᾶμε νά φέρωμε τὸν σκνὸ!

— Γιατί; Πῶς εἶπες; Τόσο ἀργά; Ὁ δὲ νυκτώσῃ, πρὶν τελειώσωμε! Γιατί νά μὴν περιμένωμε τὸ πρῶν;

— Εἶπα ἀπόψε, καὶ ὄχι αὐριον. Ἐμπρός, ζήψτε τὰ ἄλογα, καὶ δρόμο!

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, τὰ κάρρα τοῦ χωρικοῦ ἐπερνοῦσαν μὲ μείζονον κρότον ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ· οἱ ἄλλοι χωρικοὶ ἐβγαίναν στὲς πόρτες.

— Τί του κατέβηκε νά πάγῃ τέτοια ὥρα νά μαζέψῃ τὸν σκνὸ του. Ὁ οὐρανὸς εἶνε καθαρὸς, αὐτὰ τὰ συννεφάκια δέν δείχνουν τίποτε κακὸ.

Δέν ἔδωσε ὅμως ὁ χωρικός μας καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενά των. Ἐστρώθη καὶ αὐτὸς στὴ δουλειά, καὶ, πρὶν νυκτώσῃ, πέντε κάρρα γεμάτα ἀπὸ εὐωδέστατον σκνὸν ἐξεφόρτωναν στὴν ἀποθήκην του.

Ἀλλὰ, μετὰ τὸ φαγητόν, ξαναβγαίνουν οἱ χωρικοὶ στὲς πόρτες των, καὶ τί βλέπουν; Ἐκεῖνα τὰ ἀθῶα ἄσπρα συννεφάκια ἔγιναν κατάμαυρα μεγάλα σύννεφα, τὰ ὁποῖα ἐσπρωγχε ὁ δυνατὸς ἀέρας, ποῦ ἐλύγιζε τὰ κλαδιά τῶν πλατάνων. Ἀρχίζει ἡ βροχὴ. — βροχὴ μὲ τὸ καντάρι! — ὀλη νύκτα, καὶ πλημμυρίζει τὸν κάμπον.

Τὸ πρῶν, ὅταν οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν εἰς τὰ χωράφια των, εἶδαν ὅτι αἱ θημωνιές τοῦ σανοῦ εἶχαν σκορπίσῃ, ὅτι τὰ νερά εἶχαν παρασύρῃ ὅλα τὰ θερισμένα εἰσοδήματά των εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Καὶ, ἐνῶ αὐτοὶ ἐκλείαν τὴν συμφορὰν των, ὁ δικὸς μας χωρικός ἐπῆγε κ' ἐκαμάρωνε τὸν σκνὸν τοῦ καλοστοιβαζόμενου εἰς τὴν ἀποθήκην του, καὶ ἐπειτα ἐπέστρεψε στὸ σπίτι, ἐξαναδιάβασε τὴν συμβουλῇν, καὶ τὴν ἐκόλλησε στὸν καθρέφτην του:

— Βλέπεις, γυναῖκα; εἶπε αὐτὴ ἡ συμβουλῇ ἄξιζεν ἕνα θησαυρόν. Μᾶς ἐγλύτωσε ἀπὸ μείζονον ζημίαν, καὶ θὰ μας γλυτώσῃ ἂ ὀμῃ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες, διότι ἔχω σκοπὸν νά κάμω πάντοτε ὅ,τι λέγει αὐτὴ, καὶ ποτέ νά μὴν ἀφίνω γιὰ αὐριον ὅ,τι μπορῶ νά κάμω σήμερα...

Ἐτῶε νά κάμουν τὸ ἴδιον καὶ ὄλοι οἱ μικροὶ μου ἀναγνώστα!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΕΛΜΑΤΑ

* Ὁ ἐκ τοῦ νόγματος τῶν κωνώπων ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος καταπραϋνεται μὲ πλύσεις δι' ὕδατος, εἰς τὸ ὁποῖον προστίθεται ὀλίγον ὄξος, ἢ διάλυσις φαινικοῦ ὄξους, ἢ ὀλίγα σταγόνες ἀμμωνίας.

* Τὸ καλοκαίρι, ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὸ δροσερώτερον διὰ φορέματα χρῶμα εἶνε τὸ λευκόν. Ἐπειτα ἐρχονται: ἀχρῶρον, κίτρινον, πράσινον, κόκκινον, κυανοῦν καὶ μέλαν, — τὸ θερμότερον ὄλων. (Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑγίειας).

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΑΙΘΑΝ ΑΠΑΓΟΓΗ

Φαίνεται ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρῶν εἶχα ἐξυπνήσῃ ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι, ἔως ὅτου πλυθῶ καὶ ἐνδυθῶ, ἤκουσα νά σημαίνῃ τὸ κευδοῦνι διὰ τὸν καφφέν.

Εἰς τὴν τραπεζαρίαν εὐρηκα τὴν μητέρα καὶ τὸν Μάρτιον. Τοὺς ἐκαλημέρισα καὶ ἐκάθησα εἰς τὴν θέσιν μου.

— Ἐξυπνήσες πολὺ πρῶν σήμερα, καλὴ μου κόρη; τὴν ἠρώτησε.

— Ὄ, ναί! ἀπήντησεν ἡ Φρόσω. Εἶμαι συνειθισμένη πάντα πρῶν νά ἐξυπνῶ.

— Αὐτὸ βλέπω κ' ἐγώ, καὶ εἶνε πολὺ καλὴ συνήθεια... Δέν μοῦ λέγεις ὅμως, ποῖος σὲ ἐντυσε;

— Ἐντύθηκα μόνῃ μου.

— Φαίνεται ὅτι δέν εἶσαι συνηθισμένη νά ντύσασαι μόνῃ σου! Ἐπρεπε νά φωνάζῃς τὴν Ἀννέττα, τὴν καμαριέρα μας, νά σε βοηθήσῃ...

— Δέν θέλω, καλέ, βοηθεῖν γιὰ νά ντύωμαι!... Ἐβιαζόμουν νά κατεβῶ. Καὶ... ξέρετε, θεῖα Ἐλένη, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνή δέν εἶνε καθόλου καλά παιδιά! Ἐσηκώθησαν πρῶν, κ' ἐπῆγαν νά μου...

Καὶ ἐσταμάτησε, διότι ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, τὰ δίδυμα, ζωηρὰ καὶ γελαστά, ἀλλὰ μὲ τὰ ὑποδήματά των κατασκονισμένα, σὰν νά ἤρχοντο ἀπὸ μακρὸν περιπάτον, ἔμβαῖναν κρατούμενα χεῖρ-μὲ χεῖρ εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

— Δέσποινα, εἶπε ἡ μητέρα, πάρε τὴν Φρόσω εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ βοήθησέ την ν' ἀλλάξῃ...

— Ὄχι, σὰς εὐχαριστῶ, θεῖα Ἐλένη! προτιμῶ νά πιῶ καφφέ ὅπως εἶμαι. Δέν εἶμαι κανένα παδάκι, ξέρετε, καὶ νά σας πῶ δέν μ' ἀρέσει νά στολιζώμαι γιὰ νά καθῶσθε στὸ τραπέζι... Ἀφήτέ με πρῶτα νά φάγω, διότι πεινῶ πολὺ.

Ἡ μητέρα ἐφάνη στενοχωρημένη ἐκοκκίνισε, ἐκύτταξε πάλιν ἰμὲ τὸ σκνὸν τῆς βλέμμα τὴν ἐξαδέλφην μας, καὶ ἔπειτα τὴν ἐπίασε ἀπὸ τὸ χεῖρ.

— Ἀφοῦ δέν θέλεις τὴν Δέσποινα, θὰ σε πάρω ἐγὼ ἐπάνω καὶ θὰ σε ντύσω, τῆς εἶπε. Μὴν κοπιάζῃς ν' ἀρνηθῆς ὅσον εὐρίσκωμαι ἐγὼ ἐδῶ, ἐνοῶ ὄλοι νά φέρονται ὅπως πρέπει, καὶ νά μὴν ἐρχωνται στὸ τραπέζι ἀκάθαρτοι!... Πᾶμε, Φρόσω.

Ἐστρεψε ἡ Φρόσω γύρω τὰ βλέμματα, ὡς νά ἐζητοῦσε βοήθειαν. Ἀλλὰ δέν συνήνησε παρὰ τὸ ἀπαθὲς πρόσωπον τοῦ Μαρτίου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν ἀδιάρθρον, καὶ τὰ ἱκετευτικά ἰδικά μου μάτια, τὰ ὁποῖα τῆς ἔλεγον σιωπηλῶς ὅτι ἔπρεπε νά ὑπακούσῃ. Ἠκολούθησε λοιπὸν τὴν μητέρα μας, χωρὶς ἀντιλογίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ δύο δίδυμα, πρὶν προφθάσῃ ἡ μητέρα νά ἰδῇ ὅτι πλησιάζῃ.

* Ἐπερπατοῦσα τόσο σιγανά... * (Σελ. 278)

ήσαν σκονισμένα, είχαν τρέξει έξω εις την είσοδον να ξεσκονίσουν τα υποδήματάκια των με τὸ φτερό.

Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἐπέστρεψεν ἡ Φρόσω. Τὸ πνεῦμα ἦτο ζωηροποιημένον εἰς τὸ πρόσωπόν της, καὶ ἔσον ἐβλεπε τὸν Πέτρον καὶ τὴν Ἀγνήν, ἐντελῶς καθαρὰ καὶ φρόνιμα, νὰ κάθονται εἰς τὴν γωνίαν των καὶ νὰ πίνουν τὸ γάλα των, τόσοσπερισσότερος θυμὸς τὴν ἐπιανε. Κάτι τῆς ἔλεγε μέσα τῆς ὅτι ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ἀρόβου ἦτο ἔργον ἰδικόν των...

Εἶχαν ἔλθῃ ὁ Βρασίδας καὶ ἡ Λιλίκα, καὶ ἡμεῖθα πλέον ἐν πλήρει ἀπαρτίᾳ, ὅταν ἐξαφάνη ἡ Φρόσω ἄρισε κάτω τὸ φλυτζάνι της, καὶ ἐσηκώθη ὁρθή: —Θεῖα Ἐλένη, εἶπε, ὁ πύργος καὶ τὰ περιβόλι, καὶ ὅλα τὰ πράγματα, ποῦ ἔχουν μέσα, δικὰ μου δὲν εἶνε; —Θὰ μιλῆσωμε ἀργότερα γι' αὐτὸ, Φρόσω.

—Φάγε τώρα καὶ μὴν κάνης τρέλες! εἶπε καὶ ὁ Μάρτιος.

—Ὅχι! ἐπέμεινε ἐκείνη, ἐννοῶ νὰ σὰς τὸ πῶ τώρα. Δὲν με μέλει γιὰ τὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ τὸν μεγάλο σκύλο, τὸν Ἀροβο, τὸν θέλω δικὸν μου. Τὸν πληρώνω ὅσο κάνει ἄν εἶνε ἀνάγκη. Τὸν προτιμῶ κι' ἀπὸ τὸ σπίτι, κι' ἀπὸ τὸ περιβόλι, κι' ἀπὸ ὅλο τὸ κτήμα... Τὸν θέλω νὰ κοιμᾶται ἀπ' ἔξω στὴν πόρτα μου, τὴν νύκτα, νὰ κάθεται δίπλα μου, ὅταν τρώγω, καὶ νὰ του δίνω νὰ τρώγῃ κι' αὐτός... Μεῦ φάνηκε στὴν ἀρχὴ ὅτι θὰ μου ἄρσει νὰ ἔχω συντροφιά μου κανένα κορίτσι ἢ ἀγόρι, τώρα ὁμως βλέπω ὅτι καλλίτερος εἶνε ὁ σκύλος...

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ φωνὴ της ἐπνίγετο μέσα σὲ κρυφὰ δάκρυα. Τὴν ἐβλεπα ποῦ ὑπέφερε, καὶ δὲν ἐκράτηθην περισσότερον:

—Καὶ δὲν τον παίρνεις, Φρόσω, ἀφοῦ σου ἀρέσει τόσο πολὺ! —εἶπα.

—Πῶς νὰ τον πάρω, ἀφοῦ μοῦ τὸν πῆραν ἄλλοι... ἀφοῦ δὲν εἶνε ἐδῶ!

—Ὁ Ἀρόβος δὲν εἶνε ἐδῶ;... ἠρώτησε με ἐκπληξιν ἡ μητέρα.

—Ὅχι, δὲν εἶνε!... Ἀλλὰ καὶ νὰ ἦταν, τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε... Ἐσὲς δὲν θὰ τον ἀφίνατε ν' ἀνεβαίνῃ ἐπάνω στὲς κρεβάτοκάμαρες, ἢ νὰ κάθεται ἐδῶ μέσα τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ... Γι' αὐτὸ μοῦ τον ἐκρύψατε ἢ τον ἐστείλατε κάπου ἄλλου...

—Δὲν τον ἐστείλαμε πουθενά, Φρόσω μου! θὰ γυρίξῃ ἔως μέσα στὸ περιβόλι... Ἐκτὸς εἶναι...

Καὶ τὸ βλέμμα τῆς μητέρας ἐπέσεν ἐπάνω εἰς τὰ δύο δίδυμα, τὰ ὁποῖα ἐνόμισες ὅτι ἐκάθηντο στὰ κερφιά. Εἶχαν κοκκινίσῃ, εἶχαν χαμηλώσῃ τὰ μάτια, καὶ εἶχαν πιασθῇ χέρι-χέρι, σὺν νὰ ἐπερίμεναν ἐπιθεῖν καὶ νὰ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τὴν ἀποκρούσουν...

Ἐκατάλαβε ἡ μητέρα, ὅπως ἐκατάλαβα κ' ἐγώ, τί εἶχε συμβῆ. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ἀρόβου δὲν ἦτο ἀτυχίος μετὰ τὸν πρῶτον περίπατον τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Ἀγνῆς.

—Μάλιστα! αὐτὰ τὰ δύο κακόπαιδα θὰ τον ἔχουν κρύψῃ χωρὶς ἄλλο!... ἐφώταξεν ἡ Φρόσω. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ τὰ σφάζω, νὰ μ' οὐτὸν τὸ μαχαίρι!

Καὶ ἐσηκώθη ὁρθὴ μ' ἓνα ἀτημέλειο μαχαίρι τοῦ φρούτου εἰς τὸ χέρι, ἀγριεμένη ἔπως ἀγριεῖσεν κάποτε εἰς τὸ θέατρον οἱ ἠθοποιοί...

—Σιωπὴ, Φρόσω! τί τρόπος εἶνε αὐτός! ἐφώταξε ἡ μητέρα.

Με ἠρσεμον κίνημα τὴν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ καθῆσθαι εἰς τὸ κάθισμά της. Ἐγὼ καὶ ὁ Μάρτιος ἐμείναμεν σὺν ἀπολιθωμένοι. Δὲν ἐπρόφρασαν ὁμως νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἢ μητέρας ἀπὸ τὰ ἀδελφεῖ μου διὰ τὸν Ἀρόβον, διότι τὴν στιγμήν ἐκείνην ἤλθε μέσα ἡ ὑπηρετρίξ καὶ τὴν εἰδοποίησεν ὅτι ὁ γείτονας μας, ὁ κ. Ἄντων, ἦτο ἐξω εἰς τὴν βεράνδαν καὶ ἐρωτοῦσε ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἰδῇ τὴν κυρίαν Μυράλην.

Ἡ μητέρα ἐβγήκε νὰ τον ὑποδεχθῇ. Ἦτο τόσοσκαθῶς πρέπει ἄνθρωπος ὁ κ. Ἄντωνίου καὶ τόσοσ ἐνδιαφέρον εἶχε δεῖξῃ πάντοτε διὰ τὴν οἰκογένειάν μας, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποτιθῇ ὅτι ἠρξετο ἀσκόπως νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν πρῶτὴν ἐπίσκεψιν. Τί νὰ ἤθελε ὁμως;

Μόλις ἐβγήκεν ἡ μητέρα, ἐπευσαν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν τὰ δύο δίδυμα, ἡ δὲ Φρόσω ἐφυγεν ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν τῆς τραπεζαρίας. « Ἐκατάλαβα — μοῦ διηγήθη ἀργότερα — ὅτι αὐτὸς ὁ ξένος εἶχεν ἔλθῃ, νὰ εἰπῇ τῆς μητέρας σου τίποτε διὰ τὸν Ἀρόβον, καὶ το ἐκατάλαβα ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ ἐκνιτάχθησεν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνή. Ἐκατάλαβα ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν εἶχαν δοσμένον νὰ τον κρύψῃ. Ἐτρέξα λοιπὸν στὴν κουζίνα. ἤδρα τὴ μαχίρισα καὶ ἐκοβὲ κομματίτι τὸ κρέας, ἀρπαξά ἓνα κομμάτι χωρὶς τῆς πῶ τίποτε, τὴν ἀγριοκύνταξα τόσοσ ποῦ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της, ἐτύλιξα τὸ κρέας μου σὲ μιά πλεῖρα ἐφημερίδα που εὐρῆθηκε στὴν κουζίνα, — καὶ δρόμο στὸ περιβόλι ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας...

« Ἐκρύφθηκα μέσα στὰ δεινδράκια, πρὸς τὸ μέρος τῆς μάνδρας, κ' ἐπερίμενα... Εἶδα σὲ λίγο ἓναν κύριον, ψηλὸν ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, με γενάρια καὶ ὕψηλὸς πέτσινας γκέτες, τὸν ἐπῆρα ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ με ἐνοήσῃ. Ἐπεριπατοῦσα τόσοσ σιγανὰ, ὥστε οὔτε με ἤκουσε καν... Ἐβγήκα ἀπὸ τὸ περιβόλι, καὶ τον εἶδα νὰ προχωρῇ ἀρκετὸν δρόμον, ἔως μετὴν ὥραν, καὶ νὰ μπαίνῃ εἰς ἓνα ἄλλο περιβόλι. Ἐστά-

θηκα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδραν εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἦτο λίγο χαλασμένη, ἐσκαρφάλωσα εἰς μίαν πέτραν, καὶ τον εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ σπίτι τοῦ ξένου περὶ βολιού. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα τὰ γαυγίσματα δύο σκύλων, καὶ εἶδα τὸν κύριον αὐτὸν νὰ βγαίνῃ πάλιν ἀπὸ τὸ σπίτι συνοδεύμενος ἀπὸ τὸν Ἀρόβον καὶ ἓναν ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος ἦτο φρίνεται ἰδικὸς του. Τούσ ἀπέλυσε μέσα στὴν κήπον, καὶ αὐτοὶ ἀρχίσαν νὰ παίζουσαν τὸν κυνηγητὸ καὶ νὰ τρέχουσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ κύριος ἐκεῖνος — κύριος Ἄντωνίου, δὲν εἶπεσ πῶς λέγεται; — ἐκάθησε σ' ἓνα πάγκο κ' ἐδιάβαζε ἐφημερίδα. Τούσ ἐσφύριζε κάποτε-κάποτε, καὶ αὐτοὶ ἐτρέχαν πάλιν κοντὰ του... Πίσωσ ὥραν διήρκεσε αὐτὸ τὸ παιχίδι, δὲν εἶμπορῶ νὰ με πῶ...

« Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ με ψήνῃ, ἀλλὰ ἔμενε ἐκεῖ. Ἦμουν ἀπορησμένη νὰ τον πάρω με καθὲς τρόπον, τὸν Ἀρόβον... Ἐπὶ τέλους, ἔδωσε ὁ Θεὸς, καὶ ὁ γείτονας με τὴν ἐφημερίδα του ἐμπήκε μέσα στὸ σπίτι. Πιάνω κ' ἐγὼ ἓνα πετραδάκι, καὶ το πετῶ μέσα στὸ περιβόλι. Γαυγίζουσαν οἱ σκύλοι καὶ τρέχουσαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦμουν σκαρφαλωμένη. Ὁ Ἀρόβος μ' ἐγνώρισε στὴ στιγμή κ' ἐπαυσε τὸ γαυγισμὰ του. Τὸ παύει κ' ὁ ἄλλος σκύλος, « Ἀρεῖς! Ἀρεῖς!» φωνάζω, ὅχι ὁμως πολὺ δυνατὰ, διὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσουν. Δίνει ἓναν πῆδο ὁ Ἀρόβος καὶ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχον. Πηδῶ κ' ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν μου, — καὶ φαντάζεσαι πλεόν τὴν χαρὰν μου καὶ τὰ γέλια μου. Τὸν ἐπῆρα κ' ἐτρέξαμε σὺν τρελλοὶ κ' οἱ δύο! οὔτε ἐσκέφθησεν ποῦ ἐπήγαίνα. Φρίνεται ὅτι ἔλασα τὸν δρόμον μέσα στὰ χωράφια, διότι ἀπεμακρύνθησεν ἀπὸ τὸν πύργον, ἀντὶ νὰ πλησιάσω... Ἐμένα, δὲν μ' ἐμέλε διόλου ἂν εἶχα νὰ φάγω ἢ ὄχι! ἀρκεῖ που εἶχα κρέας διὰ τὸν Ἀρόβον μου! καὶ ἡ χαρὰ μου ἦτο τόσοσ, νὰ τρέχω ἔτσι ἐλεύθερα καὶ χωρὶς περιορισμὸν, ὥστε δὲν ἠσθάνθησεν οὔτε πείνασ οὔτε δίψαν ἔως τὸ βράδυ, ποῦ μ' εὐρήκαν οἱ ὑπηρεταί... »

Πῶς τὴν εὐρήκαν ὁμως, καὶ τί ἀνησυχίας εἶχαμεν ἡμεῖς ὅλοι εἰς τὸ σπίτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἐγνώριζεν ἡ Φρόσω. Ἦτο τόσοσ ὁ προξυμὸς της τὸ πρῶτῷ — ἀφοῦ μάλιστα ἐσήκωσε καὶ μαχαίρι! — ὥστε ἔγινε τὸ σπίτι μας ἀνάστατον, ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Ἄντωνίου καὶ ἐπιστρέψασα ἡ μητέρα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐζήτησε τὴν Φρόσων διὰ νὰ τὴς ἀνακοίνωσῃ ὅτι ὁ Ἀρόβος εὐρίσκατο εἰς καλὰ χέρια, καὶ δὲν τὴν εὐρήκε!

« Ἐκρύφθηκα μέσα στὰ δεινδράκια, πρὸς τὸ μέρος τῆς μάνδρας, κ' ἐπερίμενα... Εἶδα σὲ λίγο ἓναν κύριον, ψηλὸν ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, με γενάρια καὶ ὕψηλὸς πέτσινας γκέτες, τὸν ἐπῆρα ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ με ἐνοήσῃ. Ἐπεριπατοῦσα τόσοσ σιγανὰ, ὥστε οὔτε με ἤκουσε καν... Ἐβγήκα ἀπὸ τὸ περιβόλι, καὶ τον εἶδα νὰ προχωρῇ ἀρκετὸν δρόμον, ἔως μετὴν ὥραν, καὶ νὰ μπαίνῃ εἰς ἓνα ἄλλο περιβόλι. Ἐστάθηκα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδραν εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἦτο λίγο χαλασμένη, ἐσκαρφάλωσα εἰς μίαν πέτραν, καὶ τον εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ σπίτι τοῦ ξένου περὶ βολιού. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα τὰ γαυγίσματα δύο σκύλων, καὶ εἶδα τὸν κύριον αὐτὸν νὰ βγαίνῃ πάλιν ἀπὸ τὸ σπίτι συνοδεύμενος ἀπὸ τὸν Ἀρόβον καὶ ἓναν ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος ἦτο φρίνεται ἰδικὸς του. Τούσ ἀπέλυσε μέσα στὴν κήπον, καὶ αὐτοὶ ἀρχίσαν νὰ παίζουσαν τὸν κυνηγητὸ καὶ νὰ τρέχουσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ κύριος ἐκεῖνος — κύριος Ἄντωνίου, δὲν εἶπεσ πῶς λέγεται; — ἐκάθησε σ' ἓνα πάγκο κ' ἐδιάβαζε ἐφημερίδα. Τούσ ἐσφύριζε κάποτε-κάποτε, καὶ αὐτοὶ ἐτρέχαν πάλιν κοντὰ του... Πίσωσ ὥραν διήρκεσε αὐτὸ τὸ παιχίδι, δὲν εἶμπορῶ νὰ με πῶ... »

« Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ με ψήνῃ, ἀλλὰ ἔμενε ἐκεῖ. Ἦμουν ἀπορησμένη νὰ τον πάρω με καθὲς τρόπον, τὸν Ἀρόβον... Ἐπὶ τέλους, ἔδωσε ὁ Θεὸς, καὶ ὁ γείτονας με τὴν ἐφημερίδα του ἐμπήκε μέσα στὸ σπίτι. Πιάνω κ' ἐγὼ ἓνα πετραδάκι, καὶ το πετῶ μέσα στὸ περιβόλι. Γαυγίζουσαν οἱ σκύλοι καὶ τρέχουσαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦμουν σκαρφαλωμένη. Ὁ Ἀρόβος μ' ἐγνώρισε στὴ στιγμή κ' ἐπαυσε τὸ γαυγισμὰ του. Τὸ παύει κ' ὁ ἄλλος σκύλος, « Ἀρεῖς! Ἀρεῖς!» φωνάζω, ὅχι ὁμως πολὺ δυνατὰ, διὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσουν. Δίνει ἓναν πῆδο ὁ Ἀρόβος καὶ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχον. Πηδῶ κ' ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν μου, — καὶ φαντάζεσαι πλεόν τὴν χαρὰν μου καὶ τὰ γέλια μου. Τὸν ἐπῆρα κ' ἐτρέξαμε σὺν τρελλοὶ κ' οἱ δύο! οὔτε ἐσκέφθησεν ποῦ ἐπήγαίνα. Φρίνεται ὅτι ἔλασα τὸν δρόμον μέσα στὰ χωράφια, διότι ἀπεμακρύνθησεν ἀπὸ τὸν πύργον, ἀντὶ νὰ πλησιάσω... Ἐμένα, δὲν μ' ἐμέλε διόλου ἂν εἶχα νὰ φάγω ἢ ὄχι! ἀρκεῖ που εἶχα κρέας διὰ τὸν Ἀρόβον μου! καὶ ἡ χαρὰ μου ἦτο τόσοσ, νὰ τρέχω ἔτσι ἐλεύθερα καὶ χωρὶς περιορισμὸν, ὥστε δὲν ἠσθάνθησεν οὔτε πείνασ οὔτε δίψαν ἔως τὸ βράδυ, ποῦ μ' εὐρήκαν οἱ ὑπηρεταί... »

Πῶς τὴν εὐρήκαν ὁμως, καὶ τί ἀνησυχίας εἶχαμεν ἡμεῖς ὅλοι εἰς τὸ σπίτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἐγνώριζεν ἡ Φρόσω. Ἦτο τόσοσ ὁ προξυμὸς της τὸ πρῶτῷ — ἀφοῦ μάλιστα ἐσήκωσε καὶ μαχαίρι! — ὥστε ἔγινε τὸ σπίτι μας ἀνάστατον, ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Ἄντωνίου καὶ ἐπιστρέψασα ἡ μητέρα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐζήτησε τὴν Φρόσων διὰ νὰ τὴς ἀνακοίνωσῃ ὅτι ὁ Ἀρόβος εὐρίσκατο εἰς καλὰ χέρια, καὶ δὲν τὴν εὐρήκε!

« Ἐκρύφθηκα μέσα στὰ δεινδράκια, πρὸς τὸ μέρος τῆς μάνδρας, κ' ἐπερίμενα... Εἶδα σὲ λίγο ἓναν κύριον, ψηλὸν ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, με γενάρια καὶ ὕψηλὸς πέτσινας γκέτες, τὸν ἐπῆρα ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ με ἐνοήσῃ. Ἐπεριπατοῦσα τόσοσ σιγανὰ, ὥστε οὔτε με ἤκουσε καν... Ἐβγήκα ἀπὸ τὸ περιβόλι, καὶ τον εἶδα νὰ προχωρῇ ἀρκετὸν δρόμον, ἔως μετὴν ὥραν, καὶ νὰ μπαίνῃ εἰς ἓνα ἄλλο περιβόλι. Ἐστάθηκα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδραν εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἦτο λίγο χαλασμένη, ἐσκαρφάλωσα εἰς μίαν πέτραν, καὶ τον εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ σπίτι τοῦ ξένου περὶ βολιού. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα τὰ γαυγίσματα δύο σκύλων, καὶ εἶδα τὸν κύριον αὐτὸν νὰ βγαίνῃ πάλιν ἀπὸ τὸ σπίτι συνοδεύμενος ἀπὸ τὸν Ἀρόβον καὶ ἓναν ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος ἦτο φρίνεται ἰδικὸς του. Τούσ ἀπέλυσε μέσα στὴν κήπον, καὶ αὐτοὶ ἀρχίσαν νὰ παίζουσαν τὸν κυνηγητὸ καὶ νὰ τρέχουσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ κύριος ἐκεῖνος — κύριος Ἄντωνίου, δὲν εἶπεσ πῶς λέγεται; — ἐκάθησε σ' ἓνα πάγκο κ' ἐδιάβαζε ἐφημερίδα. Τούσ ἐσφύριζε κάποτε-κάποτε, καὶ αὐτοὶ ἐτρέχαν πάλιν κοντὰ του... Πίσωσ ὥραν διήρκεσε αὐτὸ τὸ παιχίδι, δὲν εἶμπορῶ νὰ με πῶ... »

« Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ με ψήνῃ, ἀλλὰ ἔμενε ἐκεῖ. Ἦμουν ἀπορησμένη νὰ τον πάρω με καθὲς τρόπον, τὸν Ἀρόβον... Ἐπὶ τέλους, ἔδωσε ὁ Θεὸς, καὶ ὁ γείτονας με τὴν ἐφημερίδα του ἐμπήκε μέσα στὸ σπίτι. Πιάνω κ' ἐγὼ ἓνα πετραδάκι, καὶ το πετῶ μέσα στὸ περιβόλι. Γαυγίζουσαν οἱ σκύλοι καὶ τρέχουσαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦμουν σκαρφαλωμένη. Ὁ Ἀρόβος μ' ἐγνώρισε στὴ στιγμή κ' ἐπαυσε τὸ γαυγισμὰ του. Τὸ παύει κ' ὁ ἄλλος σκύλος, « Ἀρεῖς! Ἀρεῖς!» φωνάζω, ὅχι ὁμως πολὺ δυνατὰ, διὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσουν. Δίνει ἓναν πῆδο ὁ Ἀρόβος καὶ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχον. Πηδῶ κ' ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν μου, — καὶ φαντάζεσαι πλεόν τὴν χαρὰν μου καὶ τὰ γέλια μου. Τὸν ἐπῆρα κ' ἐτρέξαμε σὺν τρελλοὶ κ' οἱ δύο! οὔτε ἐσκέφθησεν ποῦ ἐπήγαίνα. Φρίνεται ὅτι ἔλασα τὸν δρόμον μέσα στὰ χωράφια, διότι ἀπεμακρύνθησεν ἀπὸ τὸν πύργον, ἀντὶ νὰ πλησιάσω... Ἐμένα, δὲν μ' ἐμέλε διόλου ἂν εἶχα νὰ φάγω ἢ ὄχι! ἀρκεῖ που εἶχα κρέας διὰ τὸν Ἀρόβον μου! καὶ ἡ χαρὰ μου ἦτο τόσοσ, νὰ τρέχω ἔτσι ἐλεύθερα καὶ χωρὶς περιορισμὸν, ὥστε δὲν ἠσθάνθησεν οὔτε πείνασ οὔτε δίψαν ἔως τὸ βράδυ, ποῦ μ' εὐρήκαν οἱ ὑπηρεταί... »

Πῶς τὴν εὐρήκαν ὁμως, καὶ τί ἀνησυχίας εἶχαμεν ἡμεῖς ὅλοι εἰς τὸ σπίτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἐγνώριζεν ἡ Φρόσω. Ἦτο τόσοσ ὁ προξυμὸς της τὸ πρῶτῷ — ἀφοῦ μάλιστα ἐσήκωσε καὶ μαχαίρι! — ὥστε ἔγινε τὸ σπίτι μας ἀνάστατον, ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Ἄντωνίου καὶ ἐπιστρέψασα ἡ μητέρα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐζήτησε τὴν Φρόσων διὰ νὰ τὴς ἀνακοίνωσῃ ὅτι ὁ Ἀρόβος εὐρίσκατο εἰς καλὰ χέρια, καὶ δὲν τὴν εὐρήκε!

« Ἐκρύφθηκα μέσα στὰ δεινδράκια, πρὸς τὸ μέρος τῆς μάνδρας, κ' ἐπερίμενα... Εἶδα σὲ λίγο ἓναν κύριον, ψηλὸν ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, με γενάρια καὶ ὕψηλὸς πέτσινας γκέτες, τὸν ἐπῆρα ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ με ἐνοήσῃ. Ἐπεριπατοῦσα τόσοσ σιγανὰ, ὥστε οὔτε με ἤκουσε καν... Ἐβγήκα ἀπὸ τὸ περιβόλι, καὶ τον εἶδα νὰ προχωρῇ ἀρκετὸν δρόμον, ἔως μετὴν ὥραν, καὶ νὰ μπαίνῃ εἰς ἓνα ἄλλο περιβόλι. Ἐστάθηκα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδραν εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἦτο λίγο χαλασμένη, ἐσκαρφάλωσα εἰς μίαν πέτραν, καὶ τον εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ σπίτι τοῦ ξένου περὶ βολιού. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα τὰ γαυγίσματα δύο σκύλων, καὶ εἶδα τὸν κύριον αὐτὸν νὰ βγαίνῃ πάλιν ἀπὸ τὸ σπίτι συνοδεύμενος ἀπὸ τὸν Ἀρόβον καὶ ἓναν ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος ἦτο φρίνεται ἰδικὸς του. Τούσ ἀπέλυσε μέσα στὴν κήπον, καὶ αὐτοὶ ἀρχίσαν νὰ παίζουσαν τὸν κυνηγητὸ καὶ νὰ τρέχουσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ κύριος ἐκεῖνος — κύριος Ἄντωνίου, δὲν εἶπεσ πῶς λέγεται; — ἐκάθησε σ' ἓνα πάγκο κ' ἐδιάβαζε ἐφημερίδα. Τούσ ἐσφύριζε κάποτε-κάποτε, καὶ αὐτοὶ ἐτρέχαν πάλιν κοντὰ του... Πίσωσ ὥραν διήρκεσε αὐτὸ τὸ παιχίδι, δὲν εἶμπορῶ νὰ με πῶ... »

« Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ με ψήνῃ, ἀλλὰ ἔμενε ἐκεῖ. Ἦμουν ἀπορησμένη νὰ τον πάρω με καθὲς τρόπον, τὸν Ἀρόβον... Ἐπὶ τέλους, ἔδωσε ὁ Θεὸς, καὶ ὁ γείτονας με τὴν ἐφημερίδα του ἐμπήκε μέσα στὸ σπίτι. Πιάνω κ' ἐγὼ ἓνα πετραδάκι, καὶ το πετῶ μέσα στὸ περιβόλι. Γαυγίζουσαν οἱ σκύλοι καὶ τρέχουσαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦμουν σκαρφαλωμένη. Ὁ Ἀρόβος μ' ἐγνώρισε στὴ στιγμή κ' ἐπαυσε τὸ γαυγισμὰ του. Τὸ παύει κ' ὁ ἄλλος σκύλος, « Ἀρεῖς! Ἀρεῖς!» φωνάζω, ὅχι ὁμως πολὺ δυνατὰ, διὰ νὰ μὴ μ' ἀκούσουν. Δίνει ἓναν πῆδο ὁ Ἀρόβος καὶ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν μανδρότοιχον. Πηδῶ κ' ἐγὼ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν μου, — καὶ φαντάζεσαι πλεόν τὴν χαρὰν μου καὶ τὰ γέλια μου. Τὸν ἐπῆρα κ' ἐτρέξαμε σὺν τρελλοὶ κ' οἱ δύο! οὔτε ἐσκέφθησεν ποῦ ἐπήγαίνα. Φρίνεται ὅτι ἔλασα τὸν δρόμον μέσα στὰ χωράφια, διότι ἀπεμακρύνθησεν ἀπὸ τὸν πύργον, ἀντὶ νὰ πλησιάσω... Ἐμένα, δὲν μ' ἐμέλε διόλου ἂν εἶχα νὰ φάγω ἢ ὄχι! ἀρκεῖ που εἶχα κρέας διὰ τὸν Ἀρόβον μου! καὶ ἡ χαρὰ μου ἦτο τόσοσ, νὰ τρέχω ἔτσι ἐλεύθερα καὶ χωρὶς περιορισμὸν, ὥστε δὲν ἠσθάνθησεν οὔτε πείνασ οὔτε δίψαν ἔως τὸ βράδυ, ποῦ μ' εὐρήκαν οἱ ὑπηρεταί... »

« Ἐκρύφθηκα μέσα στὰ δεινδράκια, πρὸς τὸ μέρος τῆς μάνδρας, κ' ἐπερίμενα... Εἶδα σὲ λίγο ἓναν κύριον, ψηλὸν ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω, με γενάρια καὶ ὕψηλὸς πέτσινας γκέτες, τὸν ἐπῆρα ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ με ἐνοήσῃ. Ἐπεριπατοῦσα τόσοσ σιγανὰ, ὥστε οὔτε με ἤκουσε καν... Ἐβγήκα ἀπὸ τὸ περιβόλι, καὶ τον εἶδα νὰ προχωρῇ ἀρκετὸν δρόμον, ἔως μετὴν ὥραν, καὶ νὰ μπαίνῃ εἰς ἓνα ἄλλο περιβόλι. Ἐστάθηκα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδραν εἰς ἓνα μέρος ὅπου ἦτο λίγο χαλασμένη, ἐσκαρφάλωσα εἰς μίαν πέτραν, καὶ τον εἶδα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ σπίτι τοῦ ξένου περὶ βολιού. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα τὰ γαυγίσματα δύο σκύλων, καὶ εἶδα τὸν κύριον αὐτὸν νὰ βγαίνῃ πάλιν ἀπὸ τὸ σπίτι συνοδεύμενος ἀπὸ τὸν Ἀρόβον καὶ ἓναν ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος ἦτο φρίνεται ἰδικὸς του. Τούσ ἀπέλυσε μέσα στὴν κήπον, καὶ αὐτοὶ ἀρχίσαν νὰ παίζουσαν τὸν κυνηγητὸ καὶ νὰ τρέχουσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ κύριος ἐκεῖνος — κύριος Ἄντωνίου, δὲν εἶπεσ πῶς λέγεται; — ἐκάθησε σ' ἓνα πάγκο κ' ἐδιάβαζε ἐφημερίδα. Τούσ ἐσφύριζε κάποτε-κάποτε, καὶ αὐτοὶ ἐτρέχαν πάλιν κοντὰ του... Πίσωσ ὥραν διήρκεσε αὐτὸ τὸ παιχίδι, δὲν εἶμπορῶ νὰ με πῶ... »

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Νηπιαγωγεῖον: — Τοτὸ, πῶς λέγεται ἐκεῖ ποῦ ἀγοράζομε βιβλία; — Βιβλιοπωλεῖον. — Ἄμ' ἐκεῖ ποῦ ἀγοράζομε γλυκὰ; — Ζαχαροπλαστεῖον. — Ἄμ' ἐκεῖ ποῦ ἀγοράζομε χαρτί, μελάνη, πέννες...; — Πάλλη καὶ Κιτζεῖ!

Ἐπιτάλη ὑπο τοῦ Σωκράτους ἐπὶ Νυκτός

Ἡ Διδασκάλοισα: — Εἰπέ μου τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους. Ἡ Μαθητρία: — Ἀνοιξὶς, θέρος, φθινόπωρον, χειμῶν. Ἡ Διδασκάλοισα: — Πολὺ καλὰ. Καὶ τῶρα ποῖαν ὥραν ἔχομεν; Ἡ Μαθητρία: — Ἐνδεκα παρὰ εἴκοσι!

Φίλος στέλλει πρὸς φίλον τοῦ Μικροῦ Μυστικῶ ἀπ' εὐθείας, καὶ εἰς τὸ περιβόριον τοῦ τετραβίου γράφει τὰ ἑξῆς: « Ἄν κατὰ τύχην δὲν λάβῃς τὰ παρόντα, εἰδοποίησέ με νὰ σου ξαναστείλω! »

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουσαν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50, διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΟ ΛΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τὸν συγχαρητηρίων μου εἰς τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, ἡ ὁποία κατὰ τὸ δίδασμα τῶν ἐτῶν 1902-1904 ἔλαβε τὰ ἑξῆς:

- Εἰς τὸν 72ον Διαγ. Διηγήματ. Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν 73ον " Δύσεων, Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν 74ον " Ἀύσεων, Ἐπαινὸν = 1/16
Εἰς τὸν Μικρὸν Ποιητ. Διαγ. Ἐπαινὸν =

